

Rezolutīvā daļa

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 16., 184., 186.-188. un 192. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums un prakse, saskaņā ar kuru nodokļa maksātājam, kura reģistrācija par pievienotās vērtības nodokļa (PVN) maksātāju ir tikusi atcelta uz noteiktu laiku, jo tā PVN deklarācijās, kas iesniegtas pēdējos sešos mēnešos, nav norādīti darījumi, par kuriem uzliek nodokli, ir jāveic priekšnodokli atskaitītā PVN saistībā ar ražošanas līdzekļu iegādi koriģēšana, bet nav atļauts iesniegt pierādījumus par to, ka ir izpildīti materiālistiskie nosacījumi, lai varētu izmantot tiesības uz atskaitīšanu, pamatojoties uz to, ka pastāv neapstrīdama prezumpcija, ka nodokļa maksātājs izmantoja šos līdzekļus citiem mērķiem, kas nav saistīti ar saimniecisko darbību.

(¹) OV C 191, 10.5.2022.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2022. gada 29. martā iesniedza Judecătoria Lehliu-Gară (Rumānija) – kriminālprocess pret KN, LY, OC, DW

(Lieta C-230/22)

(2022/C 368/15)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Judecătoria Lehliu-Gară

Pamatlietas puses

Apsūdzētie: KN, LY, OC un DW

Prejudiciālais jautājums

Vai Līguma par Eiropas Savienību 2. pantam (saistībā ar tiesiskuma principa un cilvēka tiesību ievērošanas principa ievērošanu) ar atsauci uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 48. panta 2. punktu saistībā ar tiesībām uz aizstāvību un uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. pantu saistībā ar noziedzīgu nodarījumu un sodu tiesiskuma principu, ir pretrunā tas, ka valsts līmenī par noziedzīgu nodarījumu tiek kvalificēta darbība, ar kuru tiek īstenots akts, pārkāpjot jebkuru likumu, konkrēti nenorādot likumus vai tā likuma noteikumus, kuru pārkāpums izraisa kriminālatbildības iestāšanos?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2022. gada 6. maijā iesniedza Curtea de Apel București (Rumānija) – kriminālprocess pret C.J.

(Lieta C-305/22)

(2022/C 368/16)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Curtea de Apel București

Persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis

C.J.

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Pamatlēmuma 2008/909/TI (¹) 25. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja tiesu iestāde, kas izpilda Eiropas [apcietināšanas] orderi, vēlas piemērot Pamatlēmuma 2002/584/TI (²) 4. panta 6. [punktu], lai atzītu notiesājošu spriedumu, tai ir jāpieprasa taisītā sprieduma un apliecinošā dokumenta [pārsūtīšana] saskaņā ar Pamatlēmumu 2008/909/TI, kā arī jāsaņem notiesājošo spriedumu pieņemušās valsts piekrišana saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909/TI 4. panta 2. punktu?

- 2) Vai Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. [punkts] kopsakarā ar Pamatlēmuma 2008/909/TI 25. pantu un 4. panta 2. [punktu] ir jāinterpretē tādējādi, ka atteikums izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts brīvības atņemšanas soda izpildei, un notiesājoša sprieduma atzīšana apstākos, kad tas faktiski nav ticis izpildīts ar notiesātās personas ievietošanu ieslodzījuma vietā tāpēc, ka ir notikusi tās apžēlošana un soda izpilde ir apturēta saskaņā ar izpildes valsts tiesībām, un nav saņemta notiesājošo spriedumu pieņemušās valsts piekrišana atzīšanas procedūras ietvaros, notiesājošo spriedumu pieņemušajai valstij [liek] zaudēt tiesības izpildīt sodu saskaņā ar Pamatlēmuma 2008/909/TI 22. panta 1. [punktu]?
- 3) Vai Pamatlēmuma 2002/584 8. panta 1. [punkta] c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka spriedums, ar ko tiek piespriests brīvības atņemšanas sods un pamatojoties uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, kura izpilde ir atteikta saskaņā ar [šā paša pamatlēmuma] 4. panta 6. [punktu] apstākos, kad spriedums ir ticis atzīts, bet faktiski nav ticis izpildīts ar notiesātās personas ievietošanu ieslodzījuma vietā tāpēc, ka ir notikusi tās apžēlošana un soda izpilde ir apturēta saskaņā ar izpildes valsts tiesībām, un nav saņemta notiesājošo spriedumu pieņemušās valsts piekrišana atzīšanas procedūras ietvaros, vairs nav izpildāms?
- 4) Vai Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 5. [punkts] ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesas nolēmums – ar kuru saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. [punktu] ir atteikts izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kurš izsniegts brīvības atņemšanas soda izpildei, un ir atzīts notiesājošs spriedums apstākos, kad tas faktiski nav ticis izpildīts ar notiesātās personas ievietošanu ieslodzījumā tāpēc, ka ir notikusi tās apžēlošana un soda izpilde ir apturēta saskaņā ar izpildes valsts (Savienības dalībvalsts) tiesībām, un nav saņemta notiesājošo spriedumu pieņemušās valsts piekrišana atzīšanas procedūras ietvaros – ir “trešajā valstī pieņemts [notiesājošs] spriedums attiecībā uz tām pašām darbībām”?

Apstiprinošas atbildes uz ceturto jautājumu gadījumā,

- 5) vai Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 5. [punkts] ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesas nolēmums – ar kuru saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584/TI 4. panta 6. [punktu] ir atteikts izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kurš izsniegts brīvības atņemšanas soda izpildei, un ir atzīts notiesājošs spriedums apstākos, kad soda izpilde ir apturēta saskaņā ar izpildes valsts tiesībām – ir “spriedums, kas ir izpildes stadijā”, ja vēl nav sākusies notiesātās personas uzraudzība?

(¹) Padomes Pamatlēmums 2008/909/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā (OV 2008, L 327, 27. lpp.).

(²) Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2022. gada 25. maijā iesniedza Audiencia Provincial de Pontevedra (Spānija) – Maersk A/S/Allianz Seguros y Reaseguros SA

(Lieta C-345/22)

(2022/C 368/17)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Audiencia Provincial de Pontevedra

Pamatlietas puses

Prasītāja: Maersk A/S

Atbildētāja: Allianz Seguros y Reaseguros SA

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Regulas Nr. 1215/2012 (¹) 25. panta noteikums, nosakot, ka vienošanās par jurisdikcijas noteikšanu spēkā neesamība ir jāpārbauda saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurai puses ir piešķirušas jurisdikciju – tādā situācijā, kā pamatlietā aplūkotā – aptver arī jautājumu [par to, vai] ir spēkā klauzulas attiecināšana uz trešo personu, kas nav līguma, kurā klauzula ietverta, puse?